

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Eltűnt generációk**

1. Eltűnt generációk

Szél-Kata

Alinda torka összeszorult, miközben lábai ritmikusan hajtották a hideg acélpedálokat. A dinamoterem fojtogató gőze és a neonfények vibrálása mögött csak a nagymama rekedt suttogása adott tartást neki. Ebben a mesterséges világban a családjuk nem létezett többé a központi nyilvántartásban: apja és anyja éveikkel ezelőtt szívódtak fel a mélyebben fekvő szektorok arctalan munkatáborai. Csupán ők ketten maradtak, mint a régi világ utolsó, elmosódott lenyomatai.

- Apád még emlékezett a szél zúgására - fújta halkán a nagymama, miközben a saját generátorán villogó sárga fény jelzésért kiáltott. - Mielőtt elvitték volna a hatos szektorba... mindig azt mondta, a vérünkben van a szabadság. Nem ide valók vagyunk. Alinda áttette a lábát a nagymama segédpedáljára is, átvállalva az egyre növekvő terhelést. A wattmérő mutatója vészesen kilendült. A lány tudta, ha a családi vonal megszakad, nem marad senki, aki őrizné a nyitott égbolt emlékét. Az őseik nem gépek alkatrészei voltak, hanem szabad emberek. Ezt a tudást nem törölhette ki semmilyen centralizált kód.

- Kitartunk, mama - sziszegte Alinda a fogai között, miközben az izmai görcsbe rándultak a túlterheléstől. - Elmondod még egyszer... a folyóról?

A nagymama halványan bólintott. A félelem szorításában is felcsillant valami a tekintetében: az összetartozás, amit a Kolónia szigorú szabályai sem tudtak teljesen eltiporni.